

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

COLLEEN HOOVER
UGLY LOVE

Copyright © 2014 by Colleen Hoover

All rights reserved.

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons living or dead is entirely coincidental.

Original edition published by Atria Books,
an Imprint of Simon & Schuster, LLC

Переклала з англійської *Анастасія Дудченко*
Художнє оформлення *Анастасії Стефурак*

Гувер, Коллін.

Г 93 Огидне кохання : роман / Коллін Гувер; пер. з англ.
Анастасія Дудченко. — Київ: ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. —
336 с. : іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8373-96-2.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

Тейт Коллінз знайомиться з пілотом Майлзом Арчером і розуміє, що це не кохання з першого погляду. У них навіть до дружби навряд чи дійде. Проте Тейт і Майлз незаперечно приваблюють одне одного. А озвучивши свої бажання, усвідомлюють, що ситуація ідеальна. Він не хоче кохання, а в неї немає часу на диво зручна, головне, щоб Тейт дотримувалася двох правил Майлза: не питати про минуле й не сподіватися на майбутнє.

Обоє вважають, що впораються, проте майже одразу бачать — аж ніяк.

Серця відкриваються. Обіцянки порушуються. Правилами нехтують.

Кохання стає огидним.

УДК 821.111(73)'06-312.4

ISBN 978-617-8373-96-2

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-1-4767-5318-8 (англ.)

© Дудченко А. О., пер. з англ., 2024

© Стефурак А. М., худ. оформ., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

Розділ I

ТЕЙТ

— Хтось вам проштрикнув шию, юна леді.

Мої очі ширшають, і я повільно обертаюся до літнього джентльмена, що стоїть поруч. Він натискає кнопку «вгору» на панелі ліфта, дивиться на мене, всміхається й показує на мою шию.

— Я про вашу лунину, — пояснює він.

Моя рука мимоволі смикається до шиї, і я торкаюся плямки завбільшки з монетку в себе за вухом.

— Мій дідусь казав, що родимі плями — промовиста ознака того, як людина загинула в минулому житті. Мабуть, вам проштрикнули шию. Швидка, либонь, була смерть.

Я всміхаюся, але й сама не знаю, лячно мені чи цікаво. Спосіб знайомитися в нього дещо дивний, та не схоже, що цей чоловік дуже небезпечний. Зігнута спина й тремтіння видають вік, йому щонайменше вісімдесят. Старий повільно чапає в бік двох оксамитових червоних крісел, що стоять біля стіни поруч із ліфтом, крекчучи сідає й знову підводить на мене погляд.

— Ви на вісімнадцятий?

Очі мої звужуються, поки я думаю над запитанням. Він звідкілясь знає, на який мені поверх, хоча я вперше тут і достоту вперше бачу цього чоловіка.

— Так, сер, — обережно відповідаю. — Ви тут працюєте?
— Працюю.

Він киває головою на ліфт і я зиркаю на яскраві цифри над головою. Йому ще одинадцять поверхів їхати. Швидше б.

— Я натискаю кнопку виклику ліфта, — каже він. — Не знаю, чи є в моєї посади офіційна назва, але сам я люблю називатися капітаном — все ж таки підіймаю людей аж на двадцять поверхів угору, чим не повітряне судно?

Я всміхаюся у відповідь. У мене й тато, й брат — пілоти.

— І давно вже ви капітан цього ліфта? — питаю.

Питаю й чекаю. Присягаюся, ще ніколи в житті не бачила такого повільного ліфта.

— Відколи так охляв, що вже не можу доглядати за цим будинком. Я тут пропрацював тридцять два роки, перш ніж стати капітаном. А людей у політ запускаю вже років п'ятнадцять, мабуть. Власник зглянувся на мене, давши цю роботу, щоб я мав чим зайнятися, доки не помер. — Усміхається до себе. — Але ж він не знав, що Бог доручив мені багато чудових справ на це життя, а я ще стільки не виконав, тож ніколи не помру.

Коли двері ліфта нарешті відчиняються, я саме регочу. Беру валізу за ручку й обертаюся до нього ще раз, перш ніж зайти всередину.

— Як вас звати?

— Семюелем, але називайте мене Кепом, — відказує він. — Як усі.

— У вас є лунини, Кепе?

Він широко всміхається.

— Узагалі-то так. Схоже, в минулому житті мене підстрелили просто в зад. Мабуть, сплив кров'ю.

Я всміхаюся, підношу долоню до лоба й салютую Кепові. Заходжу в ліфт і обертаюся до відчинених дверей, чудуюся вишуканості цього холу. Тут усе більше скидається на історичний готель, а не житловий комплекс — мармурова підлога, високі колони.

Коли Корбін сказав, що я можу перебути в нього, доки знайду роботу, я й гадки не мала, що він живе, ніби справжній дорослий. Думала, все буде, як минулого разу, коли навідувала його щойно закінчивши школу, а брат лише починав здобувати ліцензію пілота. То було чотири роки тому, й тоді він мешкав у двоповерховій занедбанці. Такого я й очікувала.

А не хмарочоса в самісінькому центрі Сан-Франциско.

Натискаю кнопку вісімнадцятого поверху на панелі, дивлюся на дзеркальну стіну ліфта. Цілісінький учорашній день і майже весь ранок я пакувала своє добро у квартирі в Сан-Дієго. На щастя, скарбу в мене небагато. Але все ж я сама проїхала сьогодні вісімсот кілометрів, і у відображенні помітно мою втому. Волосся недбало зібране в гулю на маківці й тримається на олівці, бо я не могла за кермом знайти зав'язку. Очі в мене зазвичай карі, в тон каштановому волоссю, але тепер ніби потемнішали на десять відтінків через мішки під ними.

Я дістаю із сумочки живильний бальзам — сподіваюся, встигну врятувати хоч губи, й вони не видаватимуться такими втомленими, як уся я. Щойно двері ліфта зачинилися, як відчиняються знов. До кабінки біжить хлопець і, перш ніж зайти, киває старому:

— Дякую, Кепе.

Мені не видно з ліфта, але чую, як той бурмоче щось у відповідь. Йому вочевидь не надто кортить побазікати з цим хлопцем, як ото зі мною.

Молодикові щонайбільше тридцять. Він усміхається мені, і я розумію, які думки крутяться в його голові — бо щойно сховав ліву руку в кишеню.

Ту руку, на якій носять обручку.

— Десятий, — каже, не відводячи від мене очей.

Позирає на декольте моєї футболки, потім на валізу. Я натискаю кнопку десятого поверху. *Треба було светра вдягнути.*

— Переїздиш? — питає і далі нахабно витріщається на мою футболку.

Я киваю, хоча навряд чи він це помітив, бо ж уперся очима зовсім не в обличчя.

— Який поверх?

Е, ні, друже. Я затуляю руками всю панель, щоб він не побачив, як світиться кнопка вісімнадцятого, а потім натискаю всі між десятим і вісімнадцятим. Він здивовано дивиться.

— Це тебе не обходить, — відповідаю.

Він регоче.

Думає, я жартую.

Вигинає темну густу брову. Гарна брова. І на гарному обличчі, що на гарній голові, яка стримить на гарному тілі.

Одруженому тілі.

Мудило.

Він звабливо всміхається, коли помічає, що я роздивляюся його — але на думці в мене зовсім не те, що він гадає. Я міркую, скільки разів це тіло притискалося до чужих дівчат.

Мені шкода його дружину.

Коли ми доїжджаємо до десятого поверху, він знову зиркає на моє декольте.

— Можу допомогти, — киває на валізу.

Гарний голос. Цікаво, скільки дівчат закохалися в цей одружений голос? Він підходить до мене, тягнеться до панелі, сміливо тисне на кнопку, яка зачиняє двері.

Я витримую його погляд і натискаю іншу, яка відчиняє.

— Упораюся.

Він киває, ніби погоджуючись, але очі все одно хтиво виблискують, тож я утверджуюся в своїй антипатії. Виходить із ліфта й обертається до мене.

— Побачимося, Тейт, — каже, перш ніж двері зачиняються.

Я суплюся. Мені не подобається, що, зайшовши в цей будинок, зустріла лише двох людей і обоє знали, хто я.

Далі, доки ліфт спиняється на кожному поверсі, їду сама. Нарешті я на вісімнадцятому. Виходжу, дістаю телефон, відкриваю переписку з Корбіном. Не пригадую, яка в нього квартира. Чи то 1816, чи 1814.

Може, 1826?

Я спиняюся перед 1814, бо в коридорі на підлозі спить чоловік, підпираючи спиною двері 1816.

Будь ласка, тільки не 1816.

Я знаходжу повідомлення на телефоні й уся стискаюся. 1816. *Авжеж.*

Я повільно підходжу до помешкання, сподіваюся, що не розбуджу його. Він витягнув ноги через весь прохід. Підборіддя — на грудях. Хропе.

— Перепрошую, — майже пошепки промовляю я.

Він не ворухиться.

Я підіймаю ногу й копаю його в плече.

— Мені треба зайти в цю квартиру.

Він завовтузився, повільно розплющує очі, дивиться прямо — на мої ноги.

Підводить погляд до колін, супитися, насилу нахилиється. Підіймає руку й тицяє мені пальцем у коліно, наче ніколи такого дива не бачив. А далі рука немічно падає, очі заплющуються й чувак знову засинає спиною на дверях.

Супер.

Корбін приїде тільки завтра, тож телефоную йому — маю знати, чи хвилюватися мені через цього синяка.

— Тейт? — питає він одразу, як підняв слухавку. Не вітається.

— Ага, — відповідаю. — Я доїхала, але не можу зайти, бо хтось напився і спить у тебе під дверима. Є ідеї?

— Вісімнадцять шістнадцять? — питає він. — Ти певна, що біля моєї квартири?

— Авжеж.

— А він справді п'яний?

— У дупель.

— Дивно, — каже. — А як убраний?

— Навіщо це тобі?

— Якщо він у формі пілота, то, мабуть, десь там живе. У цього житлового комплексу контракт із нашою авіакомпанією.

Форми на чоловікові немає, але тяжко не помітити, що джинси й чорна футболка добре на ньому сидять.

— Не у формі, — кажу я.

— Ти можеш якось його обійти, щоб не будити?

— Доведеться пересунути. Він упаде, як відчиню двері.

Корбін кілька секунд мовчить, думає.

— Спускайся і попроси покликати Кепа, — пропонує. — Я йому казав, що ти сьогодні прийдеш. Побуде поруч, поки знайдеш.

Зітхаю. Я кермувала шість годин поспіль і мені зараз геть не хочеться знову спускатися. Крім того, Кеп, певно, останній, хто здатен допомогти в цій ситуації.

— Просто побудь зі мною на зв'язку.

Мій план мені подобається значно більше. Я притримую телефон плечем, дістаю із сумочки ключі, які Корбін мені надіслав. Вставляю в замок, беруся відмикати двері, але підпилий щодалі більше завалюється на спину. Він стогне, але очей не розплющує.

— Шкода, що він п'яничка, — кажу я Корбіну. — Бо симпатичний.

— Тейт, просто знайди вже, щоб я міг покласти слухавку.

Я закрочую очі. Як був командиром, так і лишився. Я розуміла, що нашим стосункам не на користь мій переїзд — він бо й раніше надто мною опікувався. Але я б не встигла знайти роботу, квартиру й облаштуватися до початку занять, тож вибору особливо не мала.

Сподіваюся, цього разу все в нас буде інакше. Корбінові двадцять п'ять, мені двадцять три, і якщо ми не зможемо ладнати ліпше, ніж у дитинстві — то нам обом вочевидь треба подорослішати.

Мабуть, це більше залежить від Корбіна, чи змінився він, відколи ми жили разом. Йому не подобалися всі мої хлопці, друзі, кожен мій вибір — навіть коледж, до якого я хотіла вступити. Щоправда, я не надто дослухалася. Останні кілька років брат ніби відчепився від мене — відстань і час зробили свою справу — але життя разом, без сумніву, перевірить нас на міцність.

Я закидаю сумочку на плече, але вона чіпляється за валізу, тож я просто даю їй упасти. Міцно тримаюся за ручку, щоб двері не прочинилися й чоловік не завалився спиною вперед. Впираюся ногою йому в плече, намагаюся відштовхнути вбік.

Не виходить.